

<sida1> ottesång på Juhldagen 1857. i kengis kyrka

Uti vårt uplästa heliga Evangelium talar apostelen Johannes om ljuset och mörkret, då han säger att ljuset lyser i mörkret, och mörkret hafver det icke begripit. I anledning af dessa Ord, skol[a] vi på denna stund genom Guds nåd eftersinna. Huru det andeliga ljuset, lyser i mörkret, men mörkret hafver det icke begripit.

När Skriften talar om det andeliga ljuset, så menas dermed icke allenast <sida2> en sann kunskap i andeliga ting, utan äfven en sann och lefvande christendom. Med mörkret förstås icke allenast mörker i Förståndet, eller brist på kunskap om Gud och hans vilja, okunnighet om den sanna christendomen, utan med mörker menas äfven en falsk christendom, eller brist på christendom. Frälsaren kallas af apostelen Johannes för ett ljus, som lyser i mörkret, emedan han ville upplysa alla menniskor <sida3> eller gifva dem den sanna kunskapen om Gud och Hans vilja, han ville visa dem huru de skulle blifva frälste ifrån Djefvulens våld och blifva försonade med Gud. Men detta andeliga ljus kunde det andeliga mörkret icke begripa. Ty de som hörde hans ord, förstodo intet deraf, ja icke ens hans egna Lärjungar, kunde begripa hans tal, när han talte om sin Försonings död. Det var för dem ett mörkt tal. Huru kunde <sida4> Hans fiender begripa ändamål[e]t med Hans sändning, när icke hans Lärjungar kunde förstå hans Lära, innan de fingo upplysning af den Helige anda? Hans fiender voro i synnerhet, de öfverste presterne de skriftlärda och Fariseer, och dessa trodde sig vara i besittning af det rätta andeliga ljuset, emedan de voro skrift<sida5>lärde, men såg nog af Nikodemus, huru pass han förstod Frälsarens Lära om den nya födelsen. Han kunde icke begripa huru en gammal menniska kan födas på nytt. Huru kunde då de öfversta Presterna begripa Frälsarens Lära, om Försoningen, om rättfärdig görelsen genom Tron på christum, när deras ondska hade gjort dem blinda, såsom Salomo betygar. När människans ondska gör henne blind, så kan han icke begripa det minsta af de stycken som höra till en <sida6> sann christendom. Den tidens skrif[t]lärde trodde sig ega en sann kunskap om Gud och andeliga ting, och därför frågade de: äro ock vi blinde? men Frälsaren svarade dem. "voren I blinde, då haden I icke synd, men nu sägen I: vi se, och därför blifver eder synd; om I erkänden eder blindhet, så kunden I låta undervisa Eder, men nu sägen I vi se, och därför framhärden I uti Eder hallsstarrighet.

Äfven nu säga de flesta bland den <sida7> sorglösa hopen: vi se. det vill säga: nog veta vi, huru en menniska skall blifva salig, men vi göra icke derefter. Men det är oftast den rätta christendoms kunskapen, som fattas: ty när den naturliga menniskan ser det andeliga ljuset eller den lefvande christendomens verkningar, då först blir han riktigt starrblind; ty den naturliga menniskan anser den sanna och lefvande christendomen, för svärmeri. Den Eld, som Frälsaren kom, att up<sida8>tända på jorden, ser ut som djefvulens städning Eld, för mörkrets andar. Det starrblinda förnuftet kan icke se annat än kätteri <sida9> och svärmeri uti hvarje början till en sann väckelse. Deruti består just förbannelsen, att de skriftlärda och Fariseer, se Gud i Helvetet och djefvulen i Himmelriket. De Se djefvulen i Guds son, eller Guds Son förefaller dem, som en Person, från afgrunden. Uti den

otrogna hopens ögon ser christendomen ut som skrymteri och svärmeri; Den helige andas verkningar, se ut, som fylleri galenskap. Och de christna se ut som <sida10> skrymtare och villoandar. Detta är just hvad apostelen Johannes säger i Högtids dagens Evangelium att Ijuset lyser i mörkret, men mörkret kunde det icke begripa. Men huru ser nu mörkret ut i verdens ögon? Jo: mörkret ser ut som Ijus i verdens ögon. mörkret ser ut i deras ögon som äro vane, att vistas i mörkret, ända från Barndomen, i dessa mörksens andans ögon ser mörkret ut, som ett andeligt Ijus. <sida11> Ty med mörkret menas icke allenast okunnighet om den sanna christendomens fordringar, och ett falskt begrepp om christendomens sanna väsende, utan med mörkret menas äfven mörksens gerningar, som Paulus Upräknar i Galaternas 5. Capitel. 19 och följ. men köttens[s] gerningar äro uppenbara, som <sida12> är hor boleri, orenlighet lös aktighet[,] afguder[,] trolldom, ovänskap, kif nit vrede, tråtor tvedrägt, parti, afvund mord dryckenskap frosseri och sådant mer. Här Upräknar Apostelen icke mindre än 4ta slags hordoms synd, som öfvades ibland Hedningarne, och öfvas ännu af döpta hedningar <sida13> Här nämnes afguder, som utöfvades af Hedningarne uppenbarligen, men öfvas ännu af alla döpta Hedningar andeligen, det vill säga, den ena har buken till sin Gud, den andra har sina skatter till Gud, hvilka han söker föröka genom krögeri och bedrägeri. Om Trolldom icke öfvas nu så mycket <sida14> som den öfvades bland Hedningarne, så vill dock vidskeppelsen hänga vid många hedningar ännu i denna dag. Kif, nit, vrede, tvedrägt, tråtor, [<tvedrägt> [upprepnig](#)], äro nog allmänna ibland oss, ja till och med slagsmål, och mord, fö[r]ekomma ofta. Dryckenskap är en ibland de köttens gerningar, som blifvit mera <sida15> allmän ibland oss, än ibland Hedningarne. Men en del af dessa köttens gerningar äro lofliga för verlden. Och deruti består just djefvulens magt, att han förvillar synen på sina tjenare, så att synden blir loflig, såsom till ex. krögeri blir en loflig näring, om ock denna näring i allmänhet icke räknas för hederlig. Lösaktighet är ingen synd för den blinda hopen, som lefver som kreatur, både <sida16> inom och utom äktenskapet. Högfärd och grannlåt i klädsel anses också för ingen synd. Att slå ball [[boll](#)] och spela kort om söndagen, det är ingen synd. Så mena djefvulens drabanter <sida17> men alla dessa mörksens andar, som lefva i dryckenskap, otuckt och svordomar, gerighet, afvund, baktal, Högfärd, grannlåt i nöjen och syndiga tidsfördrif, dessa mörksens andar kunna icke begripa Ijuset emedan de hata Ijuset; det vill säga de hata den sanna Christendomen, emedan Helige anda bestraffar dem för deras ogudaktiga lefverne. Just deruti bestod Judarnes <sida18> andeliga hat till Christum, att de ville döda honom emedan han hade fördömt. Och likväl säga nu[-]tidens nådetjufvar: nej han har icke fördömt någon, han har lofvat alla blinda bockar och Skorpioner Himmelriket. Men så har icke Luther lärt, att alla bli saliga. Den som har en död Tro i peruken han menar, att man får suppa måttligt, och svärja måttligt, och hora måttligt, och kröga måttligt, men se <sida19> en sådan Lära finns icke i den heliga skrift <sida20> utan der står: görer bättring, Himmelriket är hardt [[nära](#)]. Du måste först göra bättring, och sedan be Gud om nåd, att Du kan göra en sann ånger. vill Du blifva salig, så måste det gå med dig, som det gick med Lärjungarne. Först gjorde de bättring efter Johannes Döparens predikan, men någon sorg hade de icke förr

än efter Frälsarens död. < sida21 > De måste falla i förtviflan, innan de kunde få den lefvande Tron. och så har det äfven gått med Luther, som grubblade i 2 år, innan han kunde få den lefvande Tron. och hade icke Luther grublat, så hade vi ännu i denna dag varit i Påfvedömet. Men var det endast Luther, som behöfde < sida22 > grubbla? Var det endast han, som bihöfde göra sann ånger och bättring? Ja så ser det ut nu för tiden i den Lutherska kyrkan. Vi behöfva icke grubbla, emedan Luther har grubblat tillräckligt för oss allesamman. vi behöfva icke falla i förtviflan emedan Luther har varit i förtviflan. Vi behöfva endast tro, och vara verlden lik, så bli vi väl saliga. Vi få väl s[t]jåla och tro hora och tro, svärja och tro, hålla krog och tro, vi få nu lefva så ogudigt, som vi vilja och ända tro, < sida23 > att vi blifva saliga emedan Frälsaren har kommit i verlden för att frälsa obotfärdiga syndare. Ja förmodligen har Jesus kommit i verlden, för att frälsa förhärdade och obotfärdiga syndare, som ingen bättring behöfva. Men de ångerfulla och botfärdiga, som sukka, liksom publikanen, som gråta lik den syndiga qvinnan i simons hus. dem har Jesus icke kommit att frälsa; emedan de äro skrymtare och villo andar, eller kättare och svärmare. Men < sida24 > vi hoppas dock, att Publikanen, som sukkade, och qvinnan som gret [grät], och den botfärdige röfvaren, skola komma först till Himmelriket, och dernäst de sörjande Lärjungarne, och den grubblande Luther. Dessa och de som hafva samma känslor samma erfarenheter, och de som på samma sätt kommit till Trona < sida25 > Skola få se Guds Herrlighet, om de kämpa och strida intill änden, men det är ingen lätt sak att varda salig. Genom mycken bedröfvelse måste menniskan ingå i lifvet. Lita icke på din ungdom yngling: Du kan snart ligga i grafven. Lita icke på dina gråhår du åldrige[.] Du kan icke med din grånade hjessa förtjena annat än den eviga döden derest Du icke i tid betänker hvad din frid tillhör.